

MAKEN VROUWEN IN DE 21STE EEUW HET VERSCHIL IN DE POLITIEK?

KATLEEN BOGAERTS

(IN '98 LAATSTEJAARSSTUDENTE AAN HET HEILIG-HARTCOLLEGE, HEUSDEN-ZOLDER)

“Kwart voor acht” las Ingrid op haar uurwerk, nu moest ze zich toch wel erg haasten, wilde ze op tijd zijn in de Kamer. “Goed om een hartinfarct te krijgen”, dacht ze geërgerd, en dit voor een ongeloofwaardig wetsvoorstel: de mannen terug toelaten in de politiek. Dit was zeker weer een van die initiatieven van een of andere mannenbeweging, de zgn. mannen zonder ballen.

Eindelijk liep ze de broeierige Kamer binnen waar een vrouw al plaats had genomen op de spreekstoel. Vooraleer Ingrid zich neerzette, was de vrouw al ijverig aan haar pleidooi begonnen “... en in het kader van dit wetsvoorstel vind ik het gepast de evolutie van de vrouw in de politiek even toe te lichten. U moet zich eens de positie van de vrouw inbeelden zo'n dertig jaar geleden.

De vrouw was toen nog altijd het meest onderdrukte wezen in het heelal. Er was natuurlijk wel een soort vrijmetselarij van de vrouwen, een knipoogje of soms alleen maar een blik over de hoofden van haar kinderen of achter de waardige ruggen van haar echtgenoten, maar wanneer het er op aankwam, triomfeerde de liefde en de gebondenheid aan man en kind altijd over de solidariteit van de sekse.

Als er dan al eens een sterke vrouw op het toneel verscheen, werd ze dubbel kritisch bekeken. Zo ook in de politiek mochten mannen zich veel meer permitteren dan vrouwen.

Maar tien jaar geleden brak het uur van de waarheid aan. De witte woede explodeerde. Niemand geloofde nog in de politiek en in gerechtigheid. De corruptie onder de politici, de doofpotten... de mensen namen het gewoon niet meer. In België dreigde er een volksopstand uit te breken. Men stond voor de keuze: ofwel zou de regering vallen of men moest alles reorganiseren en met een schone lei beginnen. Zo kwam er onder invloed van enkele feministische bewegingen een voorstel binnen om een regering uit te bouwen die uitsluitend uit vrouwen zou bestaan. Ze gaven het argument dat de vrouw als moeder van haar kroost ook het recht en de plicht had over de hele gemeenschap, die aan haar schoot was ontsprongen, te hoeden. Aanvankelijk beschouwden de mannen dit voorstel slechts als een goede grap, maar aangezien men geen andere hervormingen kon bedenken en het volk zich steeds meer achter deze idee schaarde, werd het voorstel goedgekeurd en bij wijze van experiment werd voor een termijn van één jaar een vrouwelijke regering verko-

zen. Geen enkele man geloofde dat een stel “kakelvrouwen” eenparig tot een besluit zou kunnen komen, maar daarin hadden ze zich sterk vergist.

Alle politieke partijen werden afgeschaft, er ontstond slechts één nieuwe: “Vrouwen voor een Eerlijk België”. De vrouwen wisten immers dat dit hun langverwachte kans was, de enige misschien die zich ooit zou kunnen voordoen, om het recht in eigen handen te nemen. Het was alsof die eeuwenlange onderdrukking de vrouwen sterker had gemaakt en de samenhang was groter dan ooit tevoren. Er kwamen hervormingen in sociale zekerheid, arbeidsregeling enz. Emotionele intelligentie werd een belangrijk punt in hun campagne. Ook in het onderwijs werden nieuwe punten aangestipt: naast uit het hoofd leren van al die data van veldslagen, werd er ook onderwezen hoe men levenswijsheid kan gebruiken, hoe men goede relaties kan krijgen en hoe men zich als mens kan ontwikkelen in deze nieuwe maatschappij. Zo werd België een voorbeeld voor andere regeringen in Europa en vele actiepunten werden overgenomen.

Deze nieuwe regeringsvorm houdt nu al tien jaar stand en men is nog nooit zo tevreden geweest in België: er is weer hoop voor de toekomst. In die tien jaar is er geen enkel geval bekend van corruptie of wat dan ook, iets waar mannen een voorbeeld aan zouden moeten nemen, want mannen hebben uiteraard andere interesses...”

Hierbij dacht Ingrid aan overvolle voetbalstadia en liters bier. “Voetbal en bier: de specialiteiten van de man”, schudde ze het hoofd, “niets is er zo leeg als een overvol voetbalstadion”.

“... hiermee mag ik besluiten dat het heropnemen van de man in de politiek een stap terug zou zijn voor onze samenleving...”

Ingrid was het volkomen eens met deze vrouw. Haar stem was overduidelijk: een kort en krachtig “nee”. Ze vond de hele meeting trouwens overbodig en blijkbaar was zij niet de enige die daar zo over dacht want na stemming werd het voorstel unaniem afgekeurd.

In looppas begaf ze zich naar de uitgang. “Shit” dacht ze geïrriteerd, “ik zal me moeten haasten, want thuis wacht mijn man met het eten...”

(N.v.d.r. In 1998 werd “vijftig jaar vrouwenstemrecht in België” gevierd. Een van de elementen in dit kader was de opstelwedstrijd - op initiatief van de minister van Tewerkstelling en Arbeid en Gelijke-kansenbeleid, Miet Smet - met als thema: maken vrouwen in de 21ste eeuw het verschil in de politiek?

Deze vraag werd voorgelegd aan de “kiezers van morgen”: de laatstejaarsstudenten van het middelbaar onderwijs.

Met het hier afgedrukte stuk won Katleen Bogaerts de “Prijs van de minister”.)